

КИРИЛ НАЗЪРОВ
СЛЪНЦЕ В МОРЕТО

chitanka.info

Всеки ден Слънцето си играеше с децата. Правеше им слънчеви зайчета, сърнички и птички, слизаше в малките им огледалца, а след дъжд дори им правеше седмоцветни дъги.

Веднъж дотолкова се улиса в играта, че закъсня. Часовниците забиха тревожно.

Слънцето се сепна и понечи да си тръгне, но децата много обичаха да си играят с него и го помолиха да почака още мъничко. То много обичаше децата и остана, за да не ги натъжи. Играта продължи още по-весела и закачлива...

Децата отдавна трябваше да са вечеряли. Вече беше време да си лягат. Звездите заизгряваха една подир друга, но слънчевата светлина не им позволяваше да заблестят.

Най-после слънцето каза на децата „Лека нощ“ и си тръгна забързано, но вече беше станало много късно.

— Хей, Слънце, защо още не си залязло! — запита го Вечерницата.

— Улисах се в игра с децата и закъснях.

Около него се скупчиха ято звездици:

— Батко Слънчо, остани да си поиграеш и с нас!

— Трябва да заляза, а хоризонтът е далече! — загрижено отвърна Слънцето.

— Защо не се гмурнеш в морето? — досети се Вечерницата. — Хем на Земята ще се стъмни, хем ще поплуваш през морето и ще срещнеш много интересни жители на Морската държава.

— Наистина трябва да опитам! Вместо по небето, през морето също мога да отида до хоризонта — извика Слънцето, помахвайки с най-яркия си лъч. После се гмурна в морето като голяма огнена топка.

Заплува на запад. Над Земята притъмня.

В морето стана светло, както никога досега. Морският свят се стъписа.

Зачервени от горещината, раците облякоха своите бойни брони и тръгнаха на преден ход, защото задният ги водеше право към светещия звяр, както го нарекоха в първия момент.

— Какво е това огнено кълбо? — запита една рибка на име Рибка-Припка.

— Може да е непозната на нас светеща риба, дошла от някое далечно море или океан — предположи хамсийката Сийка.

— Не виждате ли, че прилича на огромен бисер! — възкликна мидата Бисерка.

— Светещото кълбо е Слънцето! Урааа! Слънцето ни е дошло на гости. Урааа! — запляскаха радостно с перки ято делфини.

— Слънце ли? Какво е това слънце? Яде ли се, пие ли се? — запита Сафридът и погледна през своя бинокъл.

— Сигурно е много вкусно! — облиза се акулата Лакомка. — Аз отивам да го изям!

Тя се спусна към Слънцето с отворена уста, но светлината му я заслепи, усети, че ѝ става горещо... Лакомка продължи да приближава към него по-бавно, но почувства парещи болки. Обърна се рязко и изчезна в морската бездна.

— Това не може да бъде истинско слънце! — изрази съмнение калканът Калко.

Наистина водата разсейваше силния му блясък, но слънцето все пак сияеше ярко.

— Ако е Слънцето, какво ще търси в морето? — поглади мустак дядо Сом, който беше дошъл на гости на морските си братовчеди от Голямата река.

— Дори да е Слънцето, не му е чиста работата! Щом се е прокраднало в нашето море по никое време и без разрешение, не ще да е дошло току-така! — поклащаше глава един хищен рибок с прякор Морския вълк.

Даже и рибарите се озадачиха:

— Колко голяма златна риба!

— И как приятно блести!

— Да я хванем по-скоро, докато не е избягала! Тя ще изпълни всички наши желания!

И хвърлиха мрежи, но слънчевият огън прогори и стопи оловните им топчета.

Най-главните представители на морското население се събраха на съвещание.

— Какво ще правим с това чудовище? — обърна се към парламента морският крал Кит Фонтан.

— Да го прогоним! — заяви първият съветник крокодилът маркиз Кроко.

— То ще загрее и изпари всичката ни вода! Я вижте над него облак след облак потеглят към небето! — предупреди барон Паламуд.

— А може всичката вода да кипне, ако продължава да я загрева. Тогава ние ще се сварим и цялото море ще се превърне в рибена чорба! — каза мерлузата Мери и сама се удиви на остроумното си хрумване.

Всички бяха единодушни — да се прогони! Само че как?

Изпратиха рибата Морска игла да го убодне, но твърде скоро тя се върна запъхтяна и нагорещена.

Опитаха да го поразят с една огромна риба-меч. Хвърлиха я с всяка сила. Тя полетя към пламтящото чудо, но след малко се върна нажежена до бяло.

Проводиха Морската лисица, но тя не успя да го надхитри...

А Слънцето дори не подозираше, че искат да го изгонят. То направи няколко седмоцветни дъги и ги метна в различни посоки.

Малките рибки-деца ги погледнаха с възхищение и започнаха да си играят с тях.

Слънцето им правеше слънчеви рибки, рачета, морски кончета, многоцветни капки...

Като видяха това, едрите риби решиха да опитат с добро.

Изпратиха парламентъори, които от почетно разстояние попитаха Слънцето какви условия ще постави, за да сключат примирие.

То се усмихна и каза, че не поставя никакви условия и няма да направи нищо лошо на морските жители, просто ще преплува морето до хоризонта и ще си замине.

Морските обитатели въздъхнаха толкова силно, че морето се развълнува.

Измързналите приближиха до Слънцето да се постопят, любопитните — да го погледат.

— Ах, Слънчице, колко си добричко! — пляскаха с перки делфините.

— Че тооо, слънцето май не било толкова лошо — промърмори маркиз Кроко.

— Изглежда, че сме се заблудили — усмихна се под мустак дядо Сом.

— Ти наистина си добро слънце — извика барон Паламуд.

— Остани още при нас в морето! — помоли го самият крал Кит Фонтан.

— Чичко Слънчо, остани завинаги при нас! — викаха рибките-деца.

— Това е невъзможно! От другото земно полукълбо отдавна ме чакат да изгрея! — отвърна Слънцето и точно в този момент достигна до хоризонта.

— Остани, остани, мило слънчице! — молеха го безброй риби.

— Довиждане! — извика Слънцето, изскочи над водата и се спусна зад хоризонта.

В морето притъмня.

Хладни тръпки полазиха морските обитатели. Те се прибраха в подводните си домове и си легнаха. Щом заспаха, всички засънуваха Слънцето.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.